

K A R M A B R A U N

RECEPT

za

SAVRŠENU

SUPRUGU

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Karma Brown

RECIPE FOR A PERFECT WIFE

Copyright © 2020 by Karma Brown

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojoj nani Mirijam Rut Kristi, koja je bila feministkinja uprkos ograničenjima svoje generacije. Kao kuvarica „iz konzerve“, nije bila poznata po kuhinjskim veštinama, ali jeste opako pravila kraljevsku piletinu. Što mi nedostaje, mada ne toliko koliko mi nedostaje ona.

I svim ženama pre mene, hvala vam što ste osvetlile put. Za one koje dolaze posle – naročito za tebe, Edison Me – žao mi je što posao nije gotov. Nadam se da vas ostavljamo s dovoljno svega što je potrebno da dovršite započeto.

*Umetnost je teška gospodarica, a nijedna nije teška
kao umetnost da budeš supruga.*

Blanš Ebit, *Šta supruge ne treba da rade* (1913)

1



„Vi kao da zaboravljate da sam oženjen, i da je jedna od mnogih bračnih draži u tome što su i muž i žena primorani da žive životom uzajamne pritivnosti i licemerja.“

Oskar Vajld, *Slika Dorijana Greja* (1890)

Bilo je kasno, i doba dana i godišnje doba, za sađenje, ali nije imala izbora. Njen muž nije razumeo hitnost situacije pošto nikad nije gajio vrt. Niti je cenio ono što vrt pruža, pa ga je zato pomalo nervirala tog prepodneva. Želeo je da se ona usredsredi na *važnije zadatke*, kojih je bilo mnogo jer su se bili uselili tek nedelju dana pre toga. Tačno je da je vrt mogao da čeka – malo se u njemu dešava kasnih meseci, lukovice spavaju u zemlji, čekaju kišu i toplotu proleća. Ali ova biljka sa obiljem cvetova u obliku zvončića ne bi bila tako strpljiva. Osim toga, bila je poklon i uz nju su došla i specifična uputstva, tako da nije bilo druge nego da je stavi u zemlju. Toga dana.

Najviše se osećala kao ono što zaista jeste kad je petljala sa zemljom, pevušila joj i mamila pupoljke i lišće. To je bio i glavni razlog što joj se kuća dopala kad ju je prvi put videla. Cvetne leje su već bile pripremljene, mada ih je bilo malo, pa je mogla da zamisli kako mogu biti preobražene u nešto veličanstveno. Sama kuća je bila velika i bezlična – naročito zbog tako mnogo soba, s obzirom na to da ih je samo dvoje. Međutim, tek su mladenci. Ima mnogo vremena da od te kuće naprave dom, da je napune decom i toplineom.

Pevušeći omiljenu melodiju, navukla je baštovanske rukavice, čučnula i lopaticom iskopala veliki krug u zemlji. U rupu je stavila biljku, držeći je pažljivo prstima u rukavicama, da ne zgnječi cvetove boje ametista. Oraspoložila se dok je tapkala zemlju oko korenja, a stabljika je stajala lepo i pravo i cvetovi su već ulepšavali baštu. Još je bilo mnogo posla pred njom, ali legla je na meku travu, s rukama kao jastukom pod glavom, i posmatrala kako oblaci plešu gore na nebu. Uzbuđena i spremna za sve što predstoji.

2



„Muškarci vole čistu kuću, ali ako se neprestano pravi metež zbog toga, i unosi nemir u nju da bi se održavala čistoća, to će oterati muškarca iz kuće, nekuda drugde.“

Vilijam Dž. Robinson, *Bračni život i sreća* (1922)

Alis

.....

5. MAJ 2018.

Kad je Alis Hejl prvi put videla kuću – impresivnu po veličini, mada oronulu i turobnu od zapuštenosti – nije znala šta kuća krije za nju. Prva pomisao bila joj je kako izgleda golemo. Hejlovi su živeli u malom jednosobnom stanu u Marej hilu, u kojem su morali da se provlače postrance da bi prošli pored kreveta i kolenima su dodirivali vrata kupatila kad sede na klozetskoj šolji. A ova kuća je bila velika i pravougaona, od cigle, sa simetričnim prozorima zatvorenih kapaka sa obe strane crvenih vrata ugnežđenih u kameni luk, a boja se na vratima ljuštila kao koža posle gadne opekotine od sunca. Alis je obuzelo oklevanje da prođe kroz ta vrata, gotovo da je čula kako im kuća šapće: *Dobro došli u Grinvil, Nejt i Alis Hejl, ovo je mesto gde mladi, urbani zaposleni ljudi dolaze da umru*, kroz prorez za poštu nalik ustima, i ne baš prijateljskim tonom.

Predgrađe je bilo savršeno ljupko, ali nije bilo Menhetn. Udaljen nekoliko minuta vožnje do poznatijeg i ekskluzivnijeg Skarsdejla, gradić Grinvil se nalazio manje od sat vremena vozom do grada, a opet je bio potpuno drugi svet. Široki travnjaci. Ograde od letvica, mnoge predvidljivo bele. Pločnici tako čisti da se s njih može jesti. Nije bilo saobraćajne buke, što je uznemirilo Alis. Levi kapak joj se trzao posle skoro neprospavane prethodne noći. Koračala je tamo-amo u mraku, po njihovom stančiću veličine kutije za cipele, u Marej hilu, preplavljena osećanjem da će sve ovo – kuća i Grinvil i sve – biti strašna greška. Ali sve uvek izgleda strašno u pola noći, pa su joj se ujutru i nesаница i brige činile budalaste. Ovo je prva kuća koju su došli da vide, a niko ne kupuje *prvu* kuću.

Nejt ju je uzeo za ruku i poveo stazom da pogleda kuću sa strane. Stisnula mu je prste i pratila njegov pogled dok su koračali. „Je l' da je lepa?“, rekao je, a ona se nasmešila i ponadala da se ne vidi kako joj igra kapak.

Osmotrivši fasadu, duboke pukotine u betonskoj stazi i posivelu, naherenu ogradu, Alis je shvatila zašto kuća ima tu cenu, mada i dalje veliku za njihov budžet. Naročito sada kad žive od jedne plate, za šta je ona bila kriva i zbog čega bi je još uvek zboleo stomak kad god na to pomisli. Ovoj kući je očajnički potrebno rada. *Mnogo posla*. A još nisu ni ušli unutra. Uzdahnula je i vrhovima prstiju pritisnula kapak. *U redu je*, pomislila je. *Biće u redu*.

„To je mnogo novca“, kazala je. „Jesi li *siguran* da možemo da je priuštimo?“ Ona je odrasla bez viška, a ponekad i bez najosnovnijeg; pomisao na hipoteku ju je užasavala.

„Možemo. Dajem ti reč“, odgovorio je Nejt. On je bio momak brojki i dobro se snalazio s novcem, ali ona je i dalje oklevala.

„Stvarno ima dobru građu“, dodao je, a Alis ga je okrnula pogledom i zapitala se kako to da vide stvari toliko različito. „I klasična je. Zar ti se ne sviđa kako solidno izgleda?“ *Solidno*. To dobijaš kad se udaš za statističkog analitičara.

„Misliš da nam je agentkinja dala pravu adresu?“ Kad bi Alis nakrenula glavu *samo malo*, činilo se da se kuća naginje udesno. Možda su pogrešili kraj grada i negde drugde postoji rođaka ove kuće, u mnogo boljem stanju. *Oh, rekla je Grinič, a ne Grinvil*, možda će reći Nejt kad ponovo pročita imejl od njihove agentkinje za nekretnine.

Alis se namrštila na ruglo od prednjeg travnjaka, na preraslu travu bez sjaja, i zapitala se koliko košta kosilica. Međutim, dok je sve drugo delovalo zapušteno, cveće uz ogradu – jarkoružičasti cvetovi što izgledaju kao da su napravljeni od slojeva tankog, svilenog papira – bilo je prekrasno i bujno, kao da je negovano koliko toga jutra. Podmetnula je prste ispod jednog cveta i nagla se ka njemu. Miris mu je bio opojan.

„Sto sedamdeset tri.“ Nejt je podigao pogled s mobilnog telefona ka potamnelom mesinganom kućnom broju. „Da, to je to.“

„Oživljavanje kolonijalne arhitekture“, tako je rekla njihova agentkinja Beverli Dikson, „ali s mnogo više divnih detalja. Čekajte samo da vidite kameni luk i klasičan raspored. Ova neće ostati dugo neprodana, kad vam kažem, naročito po ovoj ceni.“ Nejt se izgledao uzbuđeno dok je Beverli dalje pričala. Alis je znala da ga guši njihov stančić s malo prozora, odsustvom prostranog zelenila i šokantno visokom stanarinom.

Otkad ga zna, Nejt je želeo da se preseli van grada. Želeo je dvorište u kome će se igrati loptom sa svojom decom, onako kako se on loptao sa svojim tatom. Da ga leti svakog jutra bude cvrkut ptica i zrikavci, a ne kamioni za isporuku. Kuću kojoj je potrebno renoviranje i na kojoj može da ostavi svoj pečat. Budući da je odrastao u predgrađu u Konektikatu, s roditeljima koji su i dalje u braku – majka mu je bila domaćica – i s bratom i sestrom uspešnim kao i on, Nejt je imao naivno ružičastu viziju porodice.

Alis je volela njihov savršeno udoban stan, sa stanodavcem koji je rešavao probleme neispravnih slavina i krečenja i novog

frizidera kad je njihov crkao prošlog proleća. Želela je da ostane da živi deset blokova od svoje najbolje drugarice Bronvin Marfi, kod koje je bežala kad joj je trebalo da se odmori od života s muškarcem u kutiji od cipela. Pošteno rečeno, Nejt je bio uredniji od Alis i više je vodio računa o tome da sve bude na svome mestu i da sve ima svoje mesto, ali ipak je i on imao mane. Pio je sok direktno iz tetrapaka. Koristio je njenu nerazumno skupu, pozlaćenu pincetu da čupa dlake iz nosa. Očekivao je da će mu život pružiti sve što želi jednostavno zato što želi.

Alis je podsetila sebe da je obećala Nejtju da će biti otvorenog uma i želela je da bolje održi obećanja. Da ne pominjemo činjenicu da neće imati da krivi nikog drugog osim sebe same ako se zaista na kraju presele u Grinvil.

Nekoliko minuta pre dogovorenog sastanka uz ivičnjak se, predući, zaustavio leksus, iz kojeg je potom iskočila Beverli Dikson. Pošto je uzela tašnu i fasciklu sa suvozačkog sedišta, blago je gurnula i vrata i ona su se zatvorila na način koji je saopštio Alis da su kola nova. Beverli je zaključala vrata daljinskim upravljačem – dvaput – a Alis se obazrela oko sebe i nije videla nikog osim žene koja je gurala dečja kolica na drugoj strani ulice i starijeg gospodina koji je orezivao žbun nekoliko kuća dalje. Setila se jednog od Beverlinih prethodnih komentara o tom kraju grada. „Kriminal ne postoji. Moći ćete da ostavite vrata otključana ako hoćete!“

Beverli je smanjivala razmak između njih koračajući na štiklama od preko sedam centimetara, tela okruglog kao balon ispod bež suknje i odgovarajućeg žaketa. Osmehivala se široko i toplo, pružajući ruku mnogo pre no što je stigla do njih, a teške zlatne narukvice su joj zazveckale. Dok se Beverli osmehivala mladom paru, Alis je zapazila ružičastu mrlju od karmina na njenom prednjem zubu.

„Alis. Nejt.“ Beverli se rukovala s njima, narukvice su zveckale kao zvončići na vetru. „Nadam se da niste dugo čekali.“

Nejt ju je uverio da nisu; Alis se smešila i zurila u Beverlin zub.

„Pravi dragulj.“ Beverli je bila zadihana, pomalo je sipljivo izgovarala reči. „Hoćemo li da uđemo?“

„Hajde da uđemo“, rekao je Nejt i ponovo uhvatio Alis za ruku. Ona je dozvolila da je povuče ka kući iako je želela da se odveze nazad u grad, navuče helanke za jogu i sakrije se u njihovom pretrpanom stanu. Možda i da naruči hranu i smeje se njihovom privremenom bezumlju da se presele van grada.

Dok je koračala glavnom stazom, Beverli je istakla nekoliko detalja („prekrasan kamen onog luka... više se to ne može naći... originalna okna u rombovima u olovnim okvirima...“), a Alis je krajičkom oka opazila neki pokret. Lepršanje zave-se na gornjem levom prozoru, kao da ju je neko pomakao u stranu. Zaklonila je oči od sunca rukom koju nije držao Nejt i pogledala ka prozoru, ali šta god da se pokrenulo sad je bilo nepomično. Možda joj se pričinilo. Možda – umornija je nego što bi trebalo da bude pošto ne radi.

„Kao što sam vam sinoć rekla preko telefona, kuća je sagrađena četrdesetih godina prošlog veka. Doduše, znam da dvorište nije doterano pod konac, ali to nije ništa što baštovanska služba ne može srediti. Zar nisu predivni oni božuri? Čujem da je prethodna vlasnica imala dara za vrtlarstvo. Šta bih dala da imam takvo cveće pred svojom kućom.“

Baštovanska služba. Gospode bože. Zvanično će postati jedan od *takvih* parova. Od onih što žarko žele plišanu travu predgrađa na kojoj će im se igrati deca i gde će srati njihov pas, mešanac zlatnog retrivera i pudle, ali koju ne mogu sami da neguju. Dok su se približavali ulaznim vratima, Alis se zgrčio stomak. Nije ništa jela osim kafe i šake ustajalih žitarica, ali nije joj zato pozlilo. Ova kuća i sve što ona predstavlja – ne sam odlazak s Menhetna – izazivali su u njoj mučninu. Žuč joj je navrla u grlo dok su Beverli i Nejt ćaskali o „strukтури“ kuće i njenim jedinstvenim osobinama, uključujući i originalno zvono na vratima koje je još uvek radilo. Nesvestan da se Alis ućutala, Nejt je pritisnuo zvono i oduševljeno se nasmejao kad su limeni tonovi odjeknuli iza crvenih vrata.

3



„Moderna žena koja spada u tip svadljive često se može navesti da voli i bude razumna. Samo ako bude mirno slušala – što je za nju tegobno – možete je odlučno, razborito i ljubazno ubediti da nije uvek ona u pravu.“

Volter Goliken, *Moderna žena i kako upravljati njome* (1910)

Alis

.....

Unutra je bilo polumračno i sveže, pa je Alis zavukla šake ispod pazuha dok je prelazila pogledom oko sebe. Sve je bilo staromodno, tapete su bile prekrivene slojem fine prašine, a Beverli je neprestano pominjala da su „vintidž“, kao da je to neka prednost. Stari писаći sto bio je postavljen ispod prednjeg prozora, a nešto što je ličilo na sofу, pokriveno prljavobelim čaršavom, stajalo je nasred dnevne sobe.

„Da li neko od vas dvoje svira?“

„Oprostite?“, upitala je Alis, ne znajući na šta Beverli aludira.

„Klavir.“ Beverli je podigla poklopac crnog klavira, ušuškanoг pozadi u dnevnoj sobi, i pritisnula nekoliko dirki. „Prašnjav i raštimovan, ali inače, izgleda, u dobrom stanju.“

„Ne sviram“, rekao je Nejt. „Mada bismo mogli da naučimo?“ Alis je u to sumnjala – nijedno od njih nije bilo naročito

muzikalno, a pošto ga je poslednje dve godine slušala kako peva pod tušem, bila je prilično sigurna da Nejt uopšte nema sluha.

Iz dnevne sobe ušli su u kuhinju kroz lukom zasvođen prolaz. Kuhinja, slično preostalim delovima kuće, očigledno nije renovirana decenijama: plakari boje breskve; prastari frižider koji je nekako još uvek radio i bruja kao teretni voz; ovalni sto od šperploče, s hromiranim nogama i svetloplavim stolicama, namešten uz naspramni zid. U otvorenim ugaonim elementima još je stajalo naslagano posuđe – onakvo kakvo se nalazi u starinarnicama i na buvljacima sa antikvitetima, neprozirno i s cvetićima i vijugavim šarama. Kuća je oglašena „u zatečenom stanju“, što znači da se prodaje sa svim stvarima unutra. Možda bi mogli da odbiju nešto novca za to posuđe. Najzad, posuđe je *vintidž*.

„Čemu ovo služi?“, upitala je Alis pokazujući na mali metalni umetak pored sudopera. Podigla je poklopac i zavirila unutra.

„Oh, to je otvor za otpatke“, odgovorila je Beverli. „Koristili su se za ljuške od povrća ili ostatke sa tanjira posle obroka.“ Otvorila je vrata plakara odmah ispod, gde je stajao plitak kontejner, pomalo zarđao na uglovima. „Onda se prospe iz ovoga. Stvarno je bilo zgodno i svaka prava kuhinja ga je imala.“

„Pametno“, rekao je Nejt otvarajući fioke i plakare u kojima je našao stvari kao što su metalni držač za kuvar, kuke za lonce i šerpe, i daska na izvlačenje za koju je Beverli kazala da je služila kao radna površina domaćicama koje su htele da sede dok pripremaju hranu.

Nejt je bio toliko zaokupljen, tako očigledno uzbuđen, da je Alis pokušala da ne vidi stanje u kojem su se stvari nalazile i da vidi kuću onakvu kakva može postati. Možda je to upravo ono što im je potrebno. Među njima je situacija bila napeta poslednjih meseci, za šta je Alis prihvatila krivicu. Zato je ona ta koja mora da se žrtvuje, čak i ako to znači posvetiti se životu koji joj je potpuno stran.

Možda bi mogla da svoju neumornu energiju uloži u to da napravi dom, kao što Beverli neprestano govori. Da oguli „vin-tidž“ tapete, mada joj je od pomisli na to došlo da zaplače jer ih ima toliko prokleta mnogo. Da izbije zidove koji razdvajaju sobe. Da stvori jedan veliki otvoreni prostor kako bi svetlost prolazila od pročelja do zadnje strane. Dok se trudila da zamisli pozitivne strane, Nejt joj je šapnuo kako bi prednji prozor bio sjajan za pisanje. „Zamisli policu za knjige pored pisaćeg stola, da na njoj držiš sve svoje romane kad ih napišeš.“ Možda. Mogla bi da se okrene tome. To joj je oduvek bila najveća veština, pa su joj zato u firmi obično i davali najteže klijente. „Uvek sve od sebe“, glasila je njena mantra.

„Kladim se da je ovo odličan kraj za džoging“, rekao je Nejt, bez sumnje zamišljajući kako vikendom zajedno trče kilometrima. *Tik, tik, tik*, gotovo da je mogla da vidi kako Nejt u glavi štriklira ispunjene stavke. Možda bi i mogla da se ozbiljno vrati džogingu, da prelazi kilometre kroz tihe ulice s drvoredima da ne brine da će je udariti kola ako siđe korak sa pločnika.

Beverli je žustro klimnula glavom. „Oh, evo upravo neko prolazi“, kazala je. Svi su pogledali kroz prednji prozor dnevne sobe, u ženu koja je džogirala pored kuće. U tako pravi čas kao da ju je Beverli tu postavila.

„Baš si pričala o tome kako želiš da se vratiš trčanju“, rekao je Nejt. „Bar dok ne dođe beba.“ Spustio je ruku na Alisin stomak i protrljao ga.

„Oh, iščekujete bebu?“, upitala je Beverli, pomalo zadihano. Ništa tako ne požuruje stvari kao kad je dete na putu, kad je potrebno da kuća bude bolja nego inače. „Ovo je divan kraj za mlade porodice. Još nismo bili u podrumu, ali dole je velika mašina za pranje rublja i mašina za sušenje, tako da ne morate izlaziti iz kuće kad bude gomila bebinog veša.“

„Ne očekujemo bebu“, odvrtila je Alis. Brzo, odlučno. Nije joj bilo drago što je Nejt to pomenuo, i to još potpuno

nepoznatoj osobi. Stanje njene materice je njena privatna stvar, a osim toga, tek su se nedavno bili usaglasili da počnu da pokušavaju.

„Ne još“, dodao je Nejt ispravljajući je, pa ju je još jednom protrljao i potapšao po stomaku pre nego što je sklonio ruku sa mesta gde joj se majica vrlo neprivlačno zatezala oko struka. Alis je bilo lako da održava vitkost, mogla je da smanji težinu već samo tako što bi nedelju dana pila zeleni čaj i kafu i ne bi jela ništa osim čorbe i lubenice. Osim toga, posao joj je bio izvanredno zahtevan, nije joj ostavljao dovoljno vremena da unese toliko kalorija da bi se zaoblila. Ali nezaposlenost je učinila svoje. Nejt je obožavao njene nove obline, rekao joj je da žene koje su previše mršave imaju problema da zatrudne. Kad ga je pitala gde je to čuo, Nejt je odgovorio da ne može tačno da se seti. Alis je podozrevala da je obeležio nekoliko sajtova o trudnoći – Nejt Hejl je mogao biti sve samo ne nepripremljen.

„Da li radite, Alis? Mislim, van kuće?“ Alis je uvredilo Beverlino pitanje, nagoveštavalo je da izgleda kao da joj nedostaje preduzimljivosti. *Imam dvadeset devet godina*, poželela je da kaže nadmeno. *Da, radim*. Ali to nije bila istina, više ne. Želudac joj se opet zgrčio, ovoga puta od čežnje poput svraba kad se ne možeš počesati. Nedostajao joj je posao; tempo, izazovi, plata... Čak i cipele s visokim potpeticama, koje je ponekad obuvala pošto Nejt ode na posao, i hodala u njima po stanu jer se u njima više osećala kao ono što jeste, kao prava ona.

„Radila sam u odnosima s javnošću, ali nedavno sam dala otkaz. Da bih se usredsredila na druge stvari“, odgovorila je Alis.

„Ali piše roman“, rekao je Nejt, a Alis je obuzdala želju da ga učutka. Kad bi samo znao da zapravo nije započela roman. Kao i šta se stvarno dogodilo s poslom.

Na pomen romana, Beverli je podigla obrve i namestila usta u obliku slova O. Alis je pomislila kako gospodin Dikson, ako postoji gospodin Dikson, najverovatnije veoma uživa u njima.

„Pa zar to nije fantastično?“ ,kazala je Beverli. „Volela bih da umem da pišem. Ali moja veština ne ide dalje od spiskova za kupovinu i oglasa za nekretnine.“ Široko se nasmejala – potpuno otkrivši onaj ružičasti zub – a Nejt je rekao da je sa njim isti slučaj i da se drži brojeva i grafikona.

„O čemu je? Vaš roman?“ , upitala je Beverli.

„O... uh... o mladoj ženi koja radi u oblasti odnosa s javnošću. Nešto kao *Davo nosi Pradu*.“

„Oh, mnogo mi se svideo taj film!“ , uzviknula je Beverli.

„Uglavnom, u početnoj sam fazi. Videćemo.“ Alis je zatakla pramen kose iza uva, u očajničkoj želji da promeni temu razgovora.

„Ali ne voli da odaje mnogo unapred.“ Nejt je spustio ruke na njena ramena i blago ih stisnuo. „Pisci moraju da imaju svoje tajne, jelda, dušo?“

„Oh, naravno“ , kazala je Beverli, saosećajno klimajući glavom. „Hoćemo li sad na sprat?“

„Posle vas, dame“ , odvratio je Nejt, propuštajući ih pokretom ruke da prođu ka stepeništu.

„Dakle, pisac... Kako je to uzbuđljivo, Alis. Barem volim da čitam.“ Stepenice su zaškripale kad je Beverli zakoračila na prvi stepenik. Osvrnula se preko ramena, čvrsto se držeći za rukohvat. Stepenište je bilo usko i strmo, morali su da se penju jedno za drugim.

„Šta volite da čitate?“ , upitala je Alis.

„Razne vrste knjiga. Sve, zaista. Mada su mi najdraži policijski romani u nastavcima.“

Policijski romani u nastavcima. Uh. To je bilo neočekivano. Alis je pogledala kroz prozor u prvoj spavaćoj sobi u koju su ušli, u susednu kuću, koja je iz tog ugla bila delimično zaklonjena granjem velikog drveta. Izgledala je kao da je u pristojnom stanju u poređenju sa ovom, koju razmatraju kao svoj budući dom.

„Šta nam možete reći o prethodnom vlasniku?“, upitala je Alis. Prešli su u veću spavaću sobu, gde su bila dva kreveta, izgleda samo radi izgleda. Na mestima gde jednostavni pokrivači nisu bili sasvim navučeni, izvirivali su delovi golog madraca. A ormari su bili prazni kad ih je Alis otvorila, na noćnim stolićima nije bilo sitnica, a kupatilo je bilo bez toaletnog papira.

„Kuća je prazna samo godinu dana“, odgovorila je Beverli.

„Godinu?“ To je objasnilo stanje travnjaka, oguljena ulazna vrata, slojeve prašine i atmosferu grobnice u sobama, s tamnim uglovima i dugim senkama i mirisom plesni koji je golicao Alis u nosu. Kuća je izgledala napušteno, kao da je neko pre više decenija izašao po mleko, a onda jednostavno odlučio da se ne vrati. „Zašto je onda tek sad u prodaji?“

Beverli su narukvice zazveckale i nakašljala se. „Vlasnica je preminula i ostavila kuću i imetak advokatu, da se on za sve pobrine. Po svemu sudeći nije imala porodicu.“ Namrštila se, a onda se razvedrila. „Zato ima tako povoljnu cenu. Prethodno je imala višu, ali niko nije zagrizao. Pa je vraćena na tržište po vašoj ceni. Što je fantastično!“

Čak je i Alis, bez ikakvog znanja o renoviranju kuća, shvatila da se ova kuća prodaje po toj ceni zato što zahteva velika ulaganja. Verovatno nove električne instalacije, sigurno vodovodne takođe, kao i uklanjanje azbesta ako budu radili značajno renoviranje kao što je rušenje zidova. Možda bi i zamenili prozore kad budu imali sredstava za to, da smanje račun za struju. I svaki kvadratni centimetar zahteva doterivanje.

„Ima li još nešto što bi trebalo da znamo?“, pitala je Alis.

Nejt je lupio jednom nogom i pod je zaškripao pod njim. „Podovi su dobri“, rekao je. Alis je pogledala u daske patosa pod svojim nogama dok je Nejt nastavio da skakuće. „Jesu li originalni?“

„Mislim da su renovirani pre izvesnog vremena“, kazala je Beverli pa otvorila fasciklu i prešla prstom vertikalno po listu

papira na vrhu. „Da, evo ga. Novi podovi hiljadu devetsto osamdeset pete.“

„Opet je retro!“ kazao je Nejt.

„Onda, ima li još nešto o kući, Beverli?“ upitala je Alis, za trenutak ignorišući Nejtovo oduševljenje. „Zaista ne bih volela neko iznenađenje, naročito s obzirom na to koliko nas posla čeka.“

Nejt je, osmehujući se, pogledao u Beverli, siguran da nema ničeg više.

„Ne moram to da otkrivam, ali vi ste divan par i vidim da ste zagrejani, pa... Ovaj... Prethodna vlasnica... Ona je...“ Beverli je glas zamro, dok je sjajnim noktom kuckala o fasciklu, i namrštila se. „Izgleda da je preminula... u kući.“ Beverli je obesila usta, želela je da se vrati na priču o vintidž tapetima i obnovljenim podovima i dobroj strukturi i opcijama za predujam.

„Oh. U kući... Šta se dogodilo?“ upitala je Alis.

„Rak, mislim.“ Beverli je izgledala pogođeno, sad zabrinuta da su Hejlovi možda tip ljudi koji nikad neće kupiti kuću s takvom istorijom.

A takvi upravo i jesu bili. Ni Grinvil ni ta kuća nisu odgovarali ni Alis ni Nejt. Alis je morala da izvede da se vrate na Menhetn – iako se u tom gradu poslednjih dana osećala kao gubitnica. „Shvatam.“ Alis je protrljala dlanovima nadlaktice kao da joj je zima. „To je *zanimljivo*.“ Tonom je nagovestila da pod „zanimljivo“ misli na „zabrinjavajuće“.

„Ali od tada je već prošlo izvesno vreme“, kazala je Beverli. Već je videla kako joj posao odleće kroz prozor s romboidnim malim oknima pred njom.

„Nisam sigurna da bih godinu dana nazvala 'izvesnim vremenom', Beverli.“ Alis se namrštila na agentkinju, a usta su joj održavala isto raspoloženje.

„Pa, da budem iskrena, danas bi bilo teško naći jednu od ovakvih starih kuća koja nema sličnu istoriju.“

Alis se krenula ka Nejt i opet malo zadrhtala pa spustila glas. „Ne znam, dušo. To mi je malo jezivo.“

„Zaista?“, upitao je Nejt i prešao pogledom na Beverli. „Jezivo, mislim? Mi nismo naročito sujeverni. A kao što kaže Beverli, to je bilo pre više od godinu dana, tako da bi se svaki duh već dobro smestio.“

Beverli se zakikotala a Nejt se nasmejao i Alis je znala da je njen trenutak prošao.

Najt je uputio supruzi upitan pogled pun nade, a očekivanja su mu bila očigledna. Kad je Alis klimnula glavom (jedva primetno, ali nesumnjivo), on se okrenuo ka Beverli. „Mislim da smo zainteresovani. Veoma zainteresovani.“

4



Neli

.....

19. JUL 1955.

Vekna od mesa sa ovsenim pahuljicama

.....

- ½ kg mlevenog mesa
- 1 šolja ovsenih pahuljica
- 1 glavica crnog luka srednje veličine
- 1½ kašičica soli
- 1¼ kašičice bibera
- 1 šolja mleka ili vode
- 1 jaje, lagano istučeno

Pomešajte sve sastojke, stavite u podmazan pleh za hleb i pecite na tihoj vatri, na 150°C, 45 minuta. Poslužite vruće ili hladno. Jedna limenka koncentrovane supe od paradajza prijatan je dodatak svakoj vekni od mesa.

Neli Merdok je zakopčala pantalone – koje je nosila samo u bašti jer je njen muž Ričard više voleo da je vidi u suknji – i kucnula rukom crveno-belu paklu laki strajka. Gurnula je tanku cigaretu u sedefnu muštiklu i pripalila je, pa sela na jednu od svojih novih stolica – svetloplavih kao crvendaćevo

jaje, kao letnje nebo bez oblaka – za kuhinjskim stolom, pušila i prelistavala poslednji broj *Lejdis houm džornala*. Ričard je pokušavao da je navede da pređe na žvakaću gumu (nasledio je proizvodnju žvakaćih guma od svoga oca, prvobitnog Ričarda Merdoka), ili bar na cigarete s filterom, objašnjavajući da su zdravije. Ali Neli je mrzela mljackanje koje ide uz žvakaću gumu, i volela je laki strajk. Sviđalo joj se kako joj je pušenje promenilo glas, kako joj je sad malo promukao i svakako zanimljiviji kad peva. Neli je imala divan glas, mada je, nažalost, taj svoj dar koristila samo u crkvi, ili kad se kupa, ili da izmami cvetne latice iz pupoljka. Filteri su obećavali da neće biti nadraživanja grla, kao što joj je rekao njen doktor ali i časopisi, a Neli upravo to nije htela.

Sklonivši s jezika zalutalu mrvicu duvana, Neli se zaustavila kod rubrike „Može li se ovaj brak spasti?“, i preletela pogledom tri tačke gledišta: suprugovu, supruginu i terapeutovu. Muž – Gordon – opterećen je finansijskom odgovornošću i nervira ga što njegova supruga neprekidno troši na stvari kao što su skupo meso za večeru, očigledno nesvesna da ga to tišti. Žena – Doris – zbog muževljevog ćutanja smatra da je on zanemaruje, pa mu sprema skupu hranu ne bi li ga usrećila. Neli se promeškoljila na stolici, prekrstila noge i duboko povukla dim iz cigarete, razmišljajući o tome kakav bi ona savet dala tom paru što se marinira u braku duže od deset godina. Prvo, ženi bi kazala da prestane da kuva nedelju dana, da vidi hoće li to pomoći mužu da prevlada stres. Drugo, mužu bi predložila da pokuša da razgovara sa suprugom, a da ne očekuje da mu ona čita misli.

Brzo je preletela pogledom po savetu terapeuta, koji je glasio: *Doris bi trebalo da zna da njene skupe večere samo pogoršavaju situaciju za jadnog, zabrinutog Gordona, a samim tim i za nju; ne bi trebalo očekivati od Gordona da govori Doris kako se oseća... ona to jednostavno treba da zna*. Kao što svaka dobra supruga zna.

Neli – koja je bila gospođa Ričarda Merdoka nepunih godinu dana – frknula je, saosećajući s Dorisinom i Gordonovom nevoljom, ali sigurna da ona nikad neće morati da piše i traži takav savet. Od trenutka kad ju je Ričard, jedanaest godina stariji od nje, izabrao iz gomile u klubu i izjavio da će mu biti žena, Neli je osećala da ima sreće. Možda i nije najprivlačniji u poređenju s muževima njenih prijateljica, niti naročito ispoljava privrženost, ali svakako ima šarma. Ričard ju je oborio s nogu te noći – gotovo bukvalno, jer ju je podigao u naručje i odneo do svog stola kad je čuo da joj je dvadeset prvi rođendan, zasuo je skupim šampanjcem i obožavanjem sve dok je nije malo napio i očarao. Za dve godine, koliko je od tada prošlo, Neli je otkrila da Ričard nije čovek bez mane (da li tako nešto uopšte postoji?), ali odlično zarađuje i biće pažljiv otac. Šta više supruga može očekivati od muža?

Ugasila je cigaretu i kucnula muštiklu da oslobodi opušak, pa sipala čašu limunade. Bilo je prilično kasno i znala je da uskoro treba da počne da sprema večeru. Ričard je za to veče tražio nešto jednostavno, jer ga je mučio stomak. Dve godine pre toga patio je od strašnog čira, i te tegobe su se povremeno ponavljale. Te nedelje je bila sjajna rasprodaja mesa za hamburgerere, pa je kupila dovoljno za nekoliko obroka. Ričard joj je stalno govorio da ne mora da štedi, ali ona je vaspitana da troši mudro. Da uštedi kad god je to moguće. I pored novca Ričardove porodice – koji je sad bio njihov, otkad je njegova majka Grejs umrla, samo četiri nedelje posle njihovog venčanja – Neli je ipak volela dobre popuste.

Skinula je s police bibliju svoje majke – *Kuvar za modernu domaćicu* – omekšalog hrbata od godina korišćenja, stranica istačkanih mrljama od nekadašnjih jela. Pevušeći uz Elvisa Preslija njegovu najnoviju pesmu, Neli je pijuckala limunadu i tupkala prstima sve dok nije našla stranicu koju je tražila, s povijenim „ušima“ i često korišćenu. Vekna od mesa sa ovsenim

pahuljicama, s beleškom *dobro za probavu*, zapisanom majčinih rukopisom pored spiska sastojaka.

Odozila je kuvar u stranu, popila limunadu i zaključila da je vreme da izađe u vrt dok joj se dan potpuno ne izmakne. Napolju je bilo vrelo i verovatno bi joj koristio šešir, ali Neli je volela da oseti sunce na licu. Pegice koje je već dobila toga leta užasnule bi njenu svekrvu, koja je cenila besprekoran ten kod žena. Ali Grejs Merdok, koju je bilo nemoguće zadovoljiti, više nije bila tu da iznosi svoja mišljenja, pa je Neli izašla bez šešira.

Neli je volela svoju baštu i njena bašta je volela nju. Komšiluk joj je zavideo, njeno cveće je cvetalo pre svih i ostajalo bujno u punom cvatu još dugo pošto su drugi morali da orežu svoje i priznaju da, šta god radili, nikad neće imati cvetne leje kao Neli Merdok.

Premda su svi umirali od želje da saznaju njenu tajnu, tvrdila je da nema nikakve tajne, da je u pitanju samo pravovremeno orezivanje i plevljenje, i znanje o tome koje cveće voli izloženost suncu, a koje bolje napreduje na vlažnijim, senovitim mestima. Govorila je da u tome nema ničeg naročitog. Ali to nije bilo sasvim tačno. Neli se od rane mladosti petljala u vrtu uz svoju majku Elsi Svon, koja je više vremena provodila među svojim biljkama nego u društvu ljudi.

Tokom toplih meseci Nelina majka je bila vesela, duhovita, pa čak i prisutna u životu svoje kćeri. Međutim, čim bi cvetovi uvenuli krajem sunčane sezone, i pretvorili se u masu truleži kojom je prekrivena zemlja vrta, Nelina majka bi se povukla unutra, gde niko nije mogao da dopre do nje. Dok je rasla, Neli je naučila da mrzi te hladne, mračne mesece (i još uvek ih je mrzela), kad je majka sedela za kuhinjskim stolom staklastog pogleda, nesvesna toga koliko se njena mala kći trudi da vodi domaćinstvo. Da zadrži bezvrednog oca da ne ode i ne ostavi ih, kao što je njen deda ostavio baku i majku mnogo godina pre toga.

Za vreme tih svetlih razdoblja između njenih mračnih raspoloženja, Elsi je naučila kćer svemu što je znala o baštovanstvu i kujanju. Neko vreme se činilo da ide kako treba, Elsi je uvek dolazila sebi pošto se sneg otopi, kad dani postanu duži. Neli i njena majka su bile nesalomiv tim, naročito pošto ih je Nelin otac napustio našavši vedrinu u mlađoj, manje komplikovanoj ženi, pogodnijoj da zadovolji njegove potrebe.

Neli je curio znoj između grudi, dobro zatvorenih u grudnjaku, i skupljao se u baricu u pupku i prevojima iza kolena. Možda je mogla da obuče šorts, na trenutak je razmislila o tome da li da ode gore i skinje pantalone. *Nije važno*, pomislila je. *Vrućina mi prija*. Tiho je pevala biljkama, zastajući da pomiluje cevaste purpurne latice tek izraslog slatkog bergamota, koji kolibri najviše vole. „Čak i biljci treba nežan dodir, nežna pesma, Nelice“, govorila joj je majka. Neli nije bila nadarena za baštovanstvo kao Elsi, ali naučila je da voli cveće kao da jeste.

Pošto je oplevila vrt i uljuljkala cvetove, Neli je odsekla nekoliko grančica začinskog bilja, pa protrljala pljosnati listić peršuna prstima u rukavicama i prinela ga nosu da udahne sveži, prijatan miris zeleniša.

Vrativši se u kuhinju, Neli je oprala i iseckala peršun, pa ga dodala mešavini s mesom, zajedno s malo suvih začina koje je uzgajila u svome vrtu i držala ih u kutijici za sir u plakaru. Povremeno bi okrnula pogledom recept za veknu od mesa, da nešto ne propusti. Iako je spremala ovo jelo desetinama puta, volela je da precizno sledi uputstva. Znala je da će tako dobiti mesnu veknu savršeno porumenelu odozgo a ipak sočnu iznutra, onakvu kakvu Ričard voli.

Nadala se da mu je bolje sa stomakom nego što je bilo pret hodnog dana; tad je jedva nešto doručkovao. Možda će mu pomoći čaj od komorača, ili od nane, uz večeru – ledeni čaj, jer on ne voli tople napitke. Pevušila je uz radio dok je kidala listiće nane, u nadi da Ričard neće ponovo kasniti na večeru. Sva je treperila od divnih vesti i jedva je čekala da mu ih saopšti.



„Biti uspešna supruga jeste svojevrsna karijera koja zahteva mnogo šta: osobine diplomate, poslovne žene, dobre kuvarice, obučene negovateljice, učiteljice, političara i glamurozne devojke.“

Emili Mad, *Najfinija uloga žene*, Riders dajdžest 1959.

Alis

.....

26. MAJ 2018.

Alis je pištalo u glavi od prodornog zvuka kamiona za selidbe dok je ulazio u rikverc na prilaz kući. *Njihov prilaz.* Dovoljno dug za dvojica kola, i troja ako se parkiraju branik uz branik. Samo dva sata pre toga Nejt i ona su mnogo puta išli od svog stana na osmom spratu do kamiona i nazad, puneći ga svime što imaju na ovome svetu, a što je u njihovom stančiću u Marej hilu bilo natrpano kao kockice tetrisa, ali je lako stalo u šupljinu kamiona, i ostalo je još mnogo prostora.

Prethodne noći, njihove poslednje noći na Menhetnu, Alisina najbolja drugarica Bronvin priredila im je oproštajnu zabavu na kojoj su svi bili u crnom, a ona još i imala šešir za sahrane sa čipkanim velom, koji je nabavila u nekoj prodavnici polovne robe. „Šta je? Pa u žalosti sam“, kazala je nadureno kad je Alis podigla obrve videvši šešir. Bronvin povremeno ume da bude

melodramatična – kad su Alis i ona bile cimerke, jednom je zvala policiju kad je miš istrčao iza rerne – ali poznavala je Alis bolje od ikog drugog, i Alis je razumela da je šešir zaista malo previše, ali da je osećanje iskreno. Godinu dana pre toga Alis bi se podsmevala ideji o odlasku iz grada „na selo“, ali situacije se menjaju i ljudi se menjaju. Ili, kao u Alisinom slučaju, ljudi naprave sasvim malu grešku u rasuđivanju i potpuno sjebu sebi život, a onda nemaju drugog izbora osim promene.

Obuhvativši šakama Bronvinino lice, Alis je kazala: „Nisam umrla. To je samo Grinvil, znaš? Promena je dobra.“

Bronvin, koja ju je potpuno prozrela, odgovorila je: „Promena je dobra. Ovaj grad je ionako precenjen“, a onda predložila da se napiju, što su i učinile. Oko ponoći su pobegle iz Bronvinine dnevne sobe prepune ljudi – njihovi prijatelji tiskali su se rame uz rame u prenatrpanom, skućenom i vlažnom prostoru – da na požarnom stepeništu podele tekilu iz boce, sve dok Alis nije počela da zapliće jezikom a Bronvin zaspala spustivši glavu na krilo svoje najbolje prijateljice.

I tako, posle vrlo ranog alarma za buđenje i nagona za povraćanjem i bez dovoljno kafe, Alis se osećala kao da ima vunu u ustima i bila je neraspoložena i želela je da kamion prestane da pišti. Ili je ono što je možda zaista želela bilo da se spusti na nenegovani travnjak i prilaz kući zarastao u korov, i pusti da je kamion pregazi i završi s mamurlukom. Nasmejala se zamišljajući kakvu bi priču od toga isprela Beverli sledećim potencijalnim kupcima kuće.

„Šta je tako smešno?“, upitao ju je Nejt i munuo je laktom.

„Ništa.“ Odmahnula je glavom. „Ne mogu da verujem da smo ovde.“

Nejt ju je pogledao iskosa. „Sve u redu?“

„Dobro je. Osim što mi se čini kao da će mi glava eksplodirati.“

„Jadna mala.“ Nejt ju je obrglio rukom oko ramena i poljubio u slepoočnicu. Slobodnom rukom se protrljao po licu i zaškiljio na jarkoj sunčevoj svetlosti. Naočari za sunce su

mu bile navrh glave, ali on to izgleda nije zapamtio. „I ja sam ozbiljno mamuran.“ Kamion se milostivo zaustavio, pištanje zbog vožnje u rikverc je utihnulo.

Alis mu je spustila naočari na lice. „Šta misliš, da im platimo da sve raspakuju pa da možemo u krevet?“

„Mislim da treba da prištedimo“, odvratio je Nejt, a Alis je osetila ubod griže savesti iako se upola šalila. On je imao dobru platu – mnogo veću nego Alisiniu i možda veću nego što bi ikada zarađivala – koja će se znatno povisiti kad položi poslednji stručni ispit za nekoliko meseci. Osim toga, Nejt je odgovoran investitor i štedljiv je, ali živeće samo od njegove plate, barem zasad.

„U pravu si“, kazala je i podigla se na prste da ga poljubi. „Jesam li ti rekla koliko te volim iako zaboravljaš da ujutru operesh zube?“

Nejt je pokrio šakom usta, tiho se smejući, a Alis ju je sklonila.

„Nije me briga.“

Ciknula je kad ju je dohvatio i zabacio je unazad, oboje su se zapetljali i njena ruka je, u potrazi za nečim da se uhvati, zgrabila njegove naočari i otrgla mu ih s lica. U nastojanju da uhvati naočari, ispustio ju je na pločnik. Ležali su jedno pored drugoga i Alis se toliko smejala da nije mogla ni reč da izgovori.

„Jesi li dobro?“, upitao je i obuhvatio joj šakama glavu da ne bi ležala na betonu. Iscerio se kad je video da se uvija od smeha, a ne od bola.

„Uglavnom“, promrmljala je, a onda mu vratila naočari na lice. Nejt ju je povukao da ustane i oboje su čistili šljunak s farmerki kad se na prilazu zaustavio *Beverlin* leksus.

Izašla je iz kola, ovoga puta zveckajući srebrnim narukvicama koje su joj krasile golu ruku. Koža ispod bicepsa joj je visila kad im je mahnula, i Alis se uhvatila za sopstvene nadlaktice da proveri koliko kože može da uhvati prstima. Opomenula je sebe da kasnije radi sklekove.

„Ali! Nejte! Zdravo!“ Beverli je u drugoj ruci nosila paket, obilje celofana je štrčalo u svim pravcima iznad žute trake kojom je bio vezan. „Danas je veliki dan. Mora da ste uzbuđeni!“

Nasmejana, Beverli je pružila korpu Alis, koja je umalo nije isпустиła ne očekujući da je tako teška.

„Oh, pažljivo“, rekla je Beverli i podmetnula ruku ispod Alisinih ruku. „Tu je boca finog vina koju ne biste želeli da protraćite na ovo cveće.“ Iz pukotina na pločniku mestimično su rasli maslačci. Beverli sigurno nema pojma o baštovanstvu kad korov naziva „cvećem“.

„Hvala, Beverli.“ Alis je čvršće obuhvatila poklon. Celofan ju je grebao po bradi, pa je prebacila korpu na prevoj ruke. „Nije trebalo.“

Beverli je samo odmahнула rukom na te reči. „Ne budite smešni. Ovo je uzbuđljiv dan.“ Pružila je Nejtju ključeve od ulaznih vrata. „Mislim da ćete ovde biti veoma srećni. Zaista veoma srećni.“

6



„Na vama je da *zaradite* prosidbu – vođenjem dostojanstvene, razborite kampanje, osmišljene da mu pomogne da sam uvidi kako je brak, a ne život neženje, ključan za ispunjen i srećan život.“

Elis Majkl, *Kako ga navesti na prosidbu*, Koronet (1951)

Alis

.....

Alis i Nejt su bili u krevetu u nepoznatoj spavaćoj sobi, blago pripiti pošto su popili vino koje im je poklonila Beverli. Zavukli su se ispod jorgana na madracu koji su samo spustili na pod, previše umorni da bi sklapali okvir postelje. Jedino svetlo dopiralo je od lampe na noćnom stočiću, uključene u struju na naspramnom zidu. Alis je bolelo celo telo; svi mišići od temena do stopala vapili su joj za masažom ili bar za toplom kupkom. Pri pomisli na kadu boje badema, sa linijom rđe, zaključila je da će za večeras najverovatnije biti dovoljno tuširanje, ako i za to smogne snage. Na prozorima još nije bilo roletni i bez odsjaja saobraćaja i stotina osvetljenih prozora susednih zgrada, napolju je bilo neverovatno crno. I tiho. Tako tiho.

Setivši se kutije koju je toga dana ostavila pored vrata spavaće sobe, nerado se izvukla iz tople postelje i otapkala bosa do nje. „Imam nešto za tebe“, kazala je. „Sitnica, ne uzbuđuj

se previše.“ Izvukla je duguljast paket, uvijen i vezan zlatnom mašnom, iz veće kartonske kutije. Stavila ga je na jorgan i sela nogu podavijenih poda se da bi joj spavačica prekrila kolena i zaštitila je od hladnoće, pa mu ga predala uz osmeh. „Srećna ti godišnjica, ljubavi.“

Iznenadaeno ju je pogledao i podigao se da sedne pored nje, pa uzeo paket. „Molim? Ja tebi nisam ništa kupio.“

Ona mu se osmehnula s nevericom. „Kupio si mi kuću.“

„Mi smo kupili kuću.“ Poljubio ju je u vrat, a jednodnevna brada ju je očešala kao fina šmirgla. Nije ga ispravila, nije ga podsetila da je najveći deo učešća njegova ušteđevina.

„Otvori“, rekla je.

Nejt je protresao paket i unutra se pomerilo nešto teško. Podigao je obrve iz radoznalosti i odvezao mašnu, a onda i razmotao papir. Podigao je poklopac bele kutije, odgurnuo tanki papir kojim je Alis napunila kutiju oko poklona, i glasno se, veselo nasmejao.

„Sviđa ti se?“

Poljubio ju je, dvaput. „Mnogo.“ Držao je uglačanu drvenu dršku u jednoj ruci i pretvarao se da zakucava ekser u vazduhu. „Savršen je.“ Prešao je prstima preko rustične drške čekića, u koju je, po Alisinoj narudžbini, bilo ugravirano: *Gospodin Hejl*.

„Drago mi je, jer je lepo imati odgovarajući komplet.“ Otišla je do kutije pored vrata i izvadila isti takav, svoj čekić, na čijoj je dršci pisalo: *Gospođa Hejl*.

„Najbolja si“, promrmljao je i dalje se smešeci. „Hvala ti. Nadajmo se da neću mnogo puta prebiti prste.“

„Isto.“ Nasmejala se i nakratko zastala, a onda dodala: „Znaš, možda smo se zadužili preko glave.“

„Znam. Ali bar ćemo propasti zajedno.“ Uzeo je čekić iz njenih ruku i spustio ga pored svoga na pod kod madraca. „Sutra ih možemo isprobati.“ Gurnuo ju je unazad pa je legla na madrac, a on joj je zadigao spavačicu i položio dlanove na

njenu голу kožu. Alis je zadrhtala od hladnoće u sobi i od goličanja Nejtovog palca, koji je polako kružio oko njenog pupka.

„Ovde ćemo izgraditi život, dušo“, promrmljao je Nejt. „Ja ću se za to postarati.“

Nejt Hejl i Alis Livingston upoznali su se u Central parku, na sredini staze za trčanje koja vodi oko jezera. On je trčao ka njoj, ali nije ga primetila jer je kao pomahnitala pokušavala da skinje pseću kaku s patike. Nejt je bio „pravi“ džoger – imao je sat sa GPS-om, majicu koja propušta znoj, sa fluorescentnom trakom ušivenom u šavove, elastični pojas za bočice s vodom, i pokrete čoveka kom džogiranje nije naporno.

Kad ju je Nejt prvi put ugledao, Alis je skakutala na jednoj nozi – isprljana patika je visila s pertli koje je držala između dva prsta ispružene ruke.

„Je li sve u redu?“ Nejt je usporio prilazeći joj. Bio je zgodan, s gustom kosom koja je izgledala kao da će se zadržati na glavi bar još dve decenije. Duge tamne trepavice. Vitke građe, i s pločicama na stomaku koje je bilo teško ne primetiti – najpre kad je zadigao majicu da izbriše znoj iz očiju, a onda i kasnije tog popodneva, izbliza, u Alisinoj spavaćoj sobi.

„Ugazila sam u nešto.“ Jedva je obuzdala povraćanje.

„Daj mi to ovamo.“ Nejt je pružio ruku i Alis mu je rado predala patiku. Udaljio se nekoliko koraka do zelene trave oko jednog drveta. „Uzgred, ja sam Nejt“, rekao je preko ramena dok je ona hramala za njim, oslanjajući se samo prstima izuvene noge. „I rukovao bih se s tobom, ali...“ Iscerio se i Alis je zapazila da ima savršene zube.

„Alis“, odgovorila je. „I hvala. Spasao si me da ne izbljujem doručak.“

Nejt je čučnuo i brisao njenu patiku o travu, odlučno kao da nešto radi. Alis je čekala malo dalje, razmišljajući o tome kako

će stići kući samo s jednom patikom pošto će ona u Nejtovim rukama očigledno završiti u najbližoj kanti za đubre. Pošto je osmotrio đon, Nejt ga je ponovo protrljao o travu, pa uzeo jednu od minijaturnih bočica sa svog pojasa. Istisnuo je vodu na njenu patiku, prljava tečnost se slila niz gumenu đon, a Alis se okrenula i povratila – ovoga puta izbacivši na travu pred nogama nekoliko gutljaja energetskog napitka i polovinu banane koje je ubacila u sebe pre nego što je izašla iz stana.

Petnaest minuta kasnije sedeli su na obližnjoj klupi, ona sa obe patike na nogama (Najt je odlično obavio posao čišćenja), i sa uživanjem jeli sladoled koji je on kupio sa kolica, da bi Alis imala nešto u stomaku.

„Dakle, Alis, reci mi tri stvari o sebi koje mi nisu poznate.“

„Hm. Osim što znaš da povraćam čim vidim pseće govno?“ Nejt se nasmejao, a Alis ga je pogledala pokajnički.

„Izvini zbog toga, uzgred budi rečeno.“

„U redu je“, kazao je Nejt i liznuo svoj sladoled, koji se brzo topio na sve višoj temperaturi. „Zbog tebe mi je današnji džoging mnogo zanimljiviji.“ Osmehnulo joj se, a Alis je uživala u flertovanju iako ju je užasavalo prevrtanje u stomaku.

„Dakle, tri stvari?“, upitao je.

„Prvo, radim kao pi-ar i radim mnogo, ali to mnogo volim. Drugo, i nisam neki džoger kako god izgledala.“ Pokazala je rukom patike i šorts za džogiranje. „Ovo mi je zapravo drugi put da trčim.“

„I šta misliš? Hoćeš li želeti da postaneš džoger, Alis... Kako ti je prezime?“

„Livingston. To ćemo još videti.“ Nasmejala se. „Ovo danas ne bih nazvala velikim uspehom.“

„A treće?“ Nejt je već bio pojeo sladoled i sad mu je drveni štapić štrčao između zuba kad se zavalio na naslon klupe i pažljivo je posmatrao.“

Alis je pocrvenela zbog tog pogleda, a telom joj je prostrujala toplota koja nije imala nikakve veze sa vlagom u vazduhu

niti s naprezanjem od trčanja. „Treće... Nemam običaj da jedem sladoled s nepoznatim muškarcima u Central parku.“

Nejt se zadovoljno nasmejao i to je bilo tako slatko. „Pa, ovo je prvi put da sam kupio sladoled ženi koja mi se ispovraćala pred noge, pa pretpostavljam da smo oboje na nepoznatoj teritoriji.“

„Duhovit momak“, promrmljala je kikoćući se. Alis je pokušala da nastavi s ledenim slatkišem koji se topio, i nije uspela. Sve su joj se ruke ulepile.

Nejt je uzeo jednu od onih svojih bočica s vodom i rekao: „Ispruži ruke.“ Učinila je to a on je istisnuo vodu, a onda podigao rub majice da ona izbriše ruke. Osećaj koji je ispratio njihov dodir zadržao se za trenutak, a onda se on nasmešio, skrenuo pogled i zaokupio se vraćanjem bočice u futrolu na pojasu.

„Ne znam hoćeš li pružiti trčanju drugu šansu – znam da incident s patikom može biti odlučujući“, rekao je Nejt, sa veoma ozbiljnim izrazom lica zbog kojeg bi se nasmejala da se nije trgla od grča u stomaku. „Ali ja sam ovde bar nekoliko puta nedeljno i biće mi drago, znaš, da ti dam neke korisne savete ako si voljna da rizikuješ.“

„Je l' ti to mene zoveš na džogerski sastanak, Nejte... Čekaj, kako se prezivaš?“

Pružio joj je ruku i ona ju je prihvatila. „Nejt Hejl. Džoger; finansijski analitičar, što je lepše reći nego da se bavim brojkama; i uopšte fin momak, slab na mlade dame u nevolji.“

Trideset minuta kasnije njihova gola tela pripijala su se jedno uz drugo pod Alisinin tušem, a patike su im bile razbacane kod vrata i trag odeće – šortsevi, majice, sportski grudnjak i donji veš – vodio je do kupatila. Alis nije imala običaj da poziva u stan momke koje je tek upoznala, ali Nejt je bio drugačiji. To je odmah znala.

Nije prošlo dugo dok Alis nije počela da provodi većinu noći kod Nejta, a Bronvin je počela da je zapitkuje – pomalo gundajući, jer je Alis za Nejta uporno tvrdila da nije za duge